

“L’independentisme majoritari ara no és polític, és emocional”

Salvador Cot

Josep-Lluís Carod-Rovira (Cambrils, 1952) és vicepresident del Govern, però no estarà al pròxim Parlament. Potser per això es planteja la política en un horitzó de deu anys, saltant-se el 28 de novembre que obsessiona els partits catalans

Les noves formacions independentistes tenen una particularitat. Insisteixen en la independència però, tant o més, en la regeneració democràtica dels partits. De fet, fins i tot es barallen per això. Per què, aquesta necessitat?

“Pel mateix que cada vegada hi ha més gent per la independència”.

Va vinculat, doncs?

“Sí. En tots els països de tradició democràtica hi ha una crisi del sistema.

“Les eleccions ens han agafat massa aviat. No hi ha temps per fer un canvi en profunditat de l’horitzó nacional”

Però, en el cas català, la crisi és doble perquè també està en qüestió el sistema nacional de partits. Perquè el que tenim és herència de la tradició de lluita antifranquista, per una banda, i, de l'altra, de la creació de l'estat de les autonomies. La realitat catalana va molt més per endavant que el sistema de partits, que no obeeix, no respon a les necessitats actuals del poble català. L'antifranquisme queda molt lluny i l'estat de les autonomies és considerat insatisfactori per la majoria del poble

català. Per tant, tenim instruments vells per a una realitat nova. Passa el mateix amb la idea d'independència que, fa uns quants anys, era considerada romàntica o extraterrestre i avui s'ha situat al centre del debat polític. Avui el que és marginal és la continuïtat immutable de l'autonomisme. El debat és entre federalisme i independentisme”.

Doncs tot indica que el federalisme va perdent.

“Per inviable i per utòpic. I perquè el fe-

deralisme és fill directe del naixement de l'esquerra catalana al segle XIX, en un context molt diferent”.

Però l'independentisme s'està convertint en un magma amb poca forma.

“Perquè, per primera vegada, es visualitza que un estat es construeix des de totes les ideologies democràtiques. Fins ara això era impensable. Per ser independentista havies de ser d'esqueres, revolucionari, fote't un mocador a la cara i un passamuntanyes. I ara hi ha molta gent que vol que li toqui el sol a la cara lliurement i és independentista.

I per quina raó aquest independentisme social té poca traducció política?

“Tenim un problema molt greu, i és que les eleccions ens han agafat massa aviat. No hi ha temps per fer un canvi en profunditat de l'horitzó nacional ni

tampoc per disposar d'instruments polítics seriosos amb els quals concórrer a les eleccions”.

No són suficients les noves ofertes independentistes?

“Jo sóc profundament crític amb els partits existents i amb els nous que s'hi afegeixin. Es parla de la construcció de l'estat amb una frivolitat i irresponsabilitat absolutes. La independència no s'improvisa. Necessites anys de preparació, articular el front internacional, les persones catalanes que tenen influència en el món, trobar la manera de buscar països còmplices... Hi ha tot un seguit de coses que no importen als partits que van a les eleccions perquè hi ha més preocupació per saber què passarà el 28 de novembre que no pas per què passarà els propers deu anys. I a mi m'interessen més els propers deu anys, entre d'altres coses perquè el 28 de novembre jo no participo en res”.

Plantegar el concert és enredar la gent. Tota aquesta subhasta a mi no m'interessa absolutament gens

Aquesta campanya electoral s'està convertint en una subhasta política. CiU ha promès el concert econòmic via consulta...

"Considero CiU prou intel·ligent com per entendre que el concert econòmic és l'únic que Espanya no acceptarà mai. Perquè això significaria que l'Estat espanyol és diferent en el seu interior. I Espanya és com és. Per tant, és més fàcil que accepti una Catalunya independent que no pas que ella mateixa es vulgui pluralitzar. Plantegar el concert és enredar la gent. Tota aquesta subhasta a mi no m'interessa absolutament gens".

Doncs ERC diu que només governarà si es convoca un referèndum d'autodeterminació.

"Cosa que celebro, perquè jo ho vaig proposar el 2007 i tothom se'm va tirar a sobre. Per tant, està molt bé que la gent canviï i evolucioni".

-ICV també proposa un referèndum, però amb l'opció federalista inclosa. Joan Laporta diu que podem ser independents el mes de gener... "Això no és seriós".

Però les eleccions es plantegen així. "Doncs justament per això no m'interessen. A mi m'interessa posar les bases per la construcció d'un nou estat nacional. I això vol dir pensar en clau internacional, de defensa, de seguretat, de serveis d'intel·ligència... Què s'està fent sobre això? Algú està pensant alguna cosa?"

Digui-m'ho vostè, que està al Govern. "Hi ha qui està preparant coses sobre tot això. Però justament, la característica fonamental dels plans B és que no s'expliquen mai".

Doncs aleshores per què el seu partit posa condicions que el portaran, inevitablement, a l'oposició?

"Això li ho ha de preguntar vostè als dirigents d'aquest partit. Aquesta decisió no l'he pres pas jo. Jo no conec cap país que hagi arribat a la independència des de l'oposició".

I com s'hi arriba?

"De dues maneres. Una és per la via armada, però ni Catalunya és el Vietnam ni ERC el Vietcong. L'altra, per la via democràtica, amb una majoria parlamentària. Des de l'oposició no hi ha cap cas a la història. El que passa és que la majoria sociològica independentista ha vingut de manera tan inesperada per a tots els partits que no els ha trobat preparats. I entre els errors que es cometen sovint hi ha el de menystenir l'Estatut, que és l'únic instrument de sobirania que tenim: els Mossos d'Esquadra, el Parlament de Catalunya, el Govern... L'independentisme majoritari ara no és polític, és emocional, és psicològic... però no és polític. No hi haurà mai independència de Catalunya sense la

ciutat de Barcelona, sense el Baix Llobregat i sense l'àrea metropolitana".

Això voldria dir que l'independentisme va guanyant, però els independentistes no saben per què?

"Seria injust no reconèixer l'obertura de camins que han fet els partits catalans. Aquest govern ha fet que Catalunya tingui una presència internacional important i això s'ha fet amb tres partits dels quals només un és independentista. Ara el que cal és convertir l'emoció en racionalitat i els partits no estan preparats".

Doncs sembla que el PSC ha fet el camí invers: els sectors més nacionals estan fora de la direcció.

"Algú creu que el president Montilla del 2010 diu i pensa el mateix que el José Montilla del 2003?"

No hi haurà mai independència de Catalunya sense la ciutat de Barcelona, sense el Baix Llobregat i sense l'àrea metropolitana

Carod, a pocs metres del seu despatx, al Palau de la Generalitat. Foto d'Adrià Costa

"VA SER UNA SOLITUD PER LES ALTURES"

Quina impressió té vostè d'aquesta treva d'ETA?

"Jo no defenso altra via que la democràtica. No cal que digui com celebro que des del 2004 no hi hagi hagut ni un sol atemptat d'ETA a Catalunya. Ara hi ha hagut aquest alto-el-foc, però em fa l'efecte que cada vegada la dimensió d'ETA té menys vigor i que haurien d'entendre que el millor favor que podrien fer a la causa d'una Euskal Herria Independent és abandonar les armes, i punt. Ara és l'hora de la política i és l'hora de l'esquerra abertzale".

Es va sentir sol, vostè, l'any 2004?

"De la solitud que vaig sentir en aquell moment, doncs, vaig comprovar que va ser una solitud per les altures. De les institucions, dels partits polítics, però no de la gent. Jo mai m'he sentit tan estimat, amb tanta complicitat. I amb tanta cobertura humana com els mesos de febrer i març de 2004. Jo li tindrè sempre un agraïment immens a la gent que va fer possible que ERC passés d'un diputat a vuit, i de 180 mil vots a 650 mil. Vaig entendre que a mi qui m'havia de jutjar no eren els diaris espanyols, de Madrid o de Barcelona, sinó el poble català".

Són els mateixos catalanistes del PSC els que diuen això.

"Que ho diguin, si volen. A mi m'interessa molt el que diuen aquests sectors, i hi parlo. Però qui no s'adoni que el PSC ha fet un camí en admetre i defensar el català com a llengua minoritzada a Catalunya i l'afirmació de Catalunya com a nació, s'equivoca. En 23 anys no es va fer un nou marc institucional, un Estatut, un nou sistema de finançament, ni els passos que s'han fet ara en política exterior. I ja té pebrots que qui més hagi criticat la Llei del Cinema, que garanteix el 50 per cent de les pel·lícules en català, hagi estat CiU. Això és normal?"

Això no respon a la marginació dels socialistes amb una marc ideològic més nacional.

"Dels set consellers que hi ha al PSC,

quatre són d'aquest sector. La majoria de membres del PSC al Govern de Catalunya són del sector al qual vostè fa referència. És evident que, passades les eleccions, passaran coses a tots els partits, excepte al que guanyi les eleccions perquè el poder acostuma a cohesionar tots els partits del món, excepte ERC. Ens hem de prendre els propers anys com transició cap a un nou sistema de partits polítics".

Per quina raó el tripartit no és una opció defensada electoralment per PSC i ERC.

"El PSC és un dels dos partits més destacats del sistema català i és comprensible que digui que aspira a governar en solitari. I pel que fa a ERC, sincerament, li hauria de preguntar vostè als dirigents d'ERC.

